

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 16. svečana 1894.

List 7.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

2. Sveta družina mora biti dalje predpodoba že ustanovljeni družini: starišem in njihovim otrokom in sicer tako, da se v nekem pomenu more reči o vsaki družini, da je sveta.

Tukaj pa pred vsem vprašam: zakaj se pa sveta družina odlikuje pred vsemi drugimi družinami tako, da se imenuje sveta? Imenuje se tako pred vsem zaradi tega, ker je imela najsvetejšega med svetimi, ker je imela Jezusa, Sinu božjega samega v svoji sredi. To bil je namreč načert in konečni namen, zakaj je Bog ustanovil sveto družino, da bi po njej prišel Jezus Kristus na ta svet; to je, da bi vzel iz Marije Device človeško naturo naše ter postal s tem ud velike človeške družine in naš brat, nam enak v vsem, izvzemši edino le greh; ter da bi imel on s svojo materjo vred v sv. Jožefu zastopnika, zavetnika in rednika. Jezus Kristus bil je torej središče svete družine: svet on, sveta nad vse druge stvari tudi njegova mati: sveta njegova mati in najčistejša devica pred, med in po rojstvu Jezusovem, in svet in devišk tudi njen ženin, sv. Jožef. Tako sta zaradi Jezusa, najsvetejšega, sveta tudi njegova mati in njegov rednik; in to je nadaljni vzrok, zakaj se sveta družina prav posebno imenuje sveta.

Na enak način, predragi v Gospodu! bodi Jezus Kristus tudi v sredi naših družin. Saj ste vi vsi poklicani k večnemu zveličanju v

nebesih, zato pa tudi k svetosti na zemlji. Ali pa, odgovorite mi, li more znabiti članom družine zadostovati, da so le kratek čas zemeljskega življenja med seboj združeni? Ali ne zahteva ljubezen starišev do njihovih otrok, otrok do njihovih starišev, ljubezen med očetom in materjo, med brati in sestrami vedno trajajoče, neminljive zveze? Le pomislite, kolika bridkost, ako smert le jednega izterga iz srede njegovih dragih? In vendar spremlja to bridkost upanje na prihodnje svidenje. Kaj še le potem, ko bi takega upanja ne bilo; ko bi ne bilo svidenja! Ne, Gospodova volja je, da tisti, ki so bili združeni na zemlji, pa se morajo po kratkem času ločiti, imajo zopet združiti se v nebesih, ne da bi se kedaj zopet ločili. Toda, predragi v Gospodu! le ena sama pot — ena ne sicer v večnost, pač pa v srečno večnost — nam je dana. Pravim: „v srečno večnost.“ Ker kdo bi mogel samemu sebi, kdo svojim kaj drugega želeči, kot zveličanje? Že tukaj na zemlji je strašno, če moraš živeti s hudo terpečim, ne da bi vedel doklej, in ne da bi mu mogel podati najmanjšo pomoč in olajšanje; in zgodi se, da se celó bližnji sorodniki zapusté, da bi le ne bili primorani gledati dalje časa neznosne bede in reve. Zdaj pa premislimo, bivati skupaj vekomaj, ne v nebeškem zveličanju, ampak v peklenškem pogubljenju, „ubi sempiternus horror inhabitat,“ „kjer večna groza prebiva,“ kakor pravi sveto pismo (Job. 10, 22.). Ne, za večno zveličanje nas je Gospod odmenil; pa le ena pot vodi tjakaj, in ta je Jezus Kristus. Zato pravi Jezus: „Jaz sem pot, resnica in življenje; nihče ne pride k očetju, razun po meni.“ (Joan. 14, 6.) Sv. Duh pa nam oznanja po apostolu Petru: „V nikomur drugem ni zveličanja (kot v Jezusu)

kajti nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, v katerem biti mogli rešeni.“ (Act. Ap. 4, 12.) Jezusa moramo torej imeti, kakor sta ga imela Marija in sv. Jožef, v svoji sredi, v svojih družinah. Enaka živa vera v Jezusa Kristusa in njegovo cerkev, enako otroško upanje, enaka dejanska ljubezen mora nas posvečevati in že tukaj ž njim družiti, ako hočemo biti kedaj tudi v nebesih v zveličanju združeni ž njim, in po njem združeni med seboj.

3. Pa ne le z ozirom na večnost, ampak tudi za družinsko življenje tukaj na zemlji je potrebno, da biva Jezus Kristus v družini. — To, kar družino prav za prav še le združi in v čemur obstoji življenje družine, je ljubezen in edinstvo med domačimi. Daj bogastva, kolikor hočeš, vzemi pa ljubezen in složnost — in imaš pri vsej sreči nesrečno, ubogo družino. Nasproti pa, naj pride revščina in pomanjkanje vsake verste, daj pa serca, ki se med seboj umevajo, ljubijo in pomilujejo — in imaš družino, ki vsaj medsebojne tolažbe ne pogreša. Kjer manjka ljubezni in složnosti med možem in ženo, med stariši in otroci, ondi manjka pač tudi vsako družinsko življenje. Mesto da bi udje družin skupaj deržali, teži velikoveč vse na dvoje, razrahljavajo se bolj in bolj družinske vezi, da, neredko raztergajo se celo popolnoma.

Česa pa je treba, da zavлада v družini ljubezen in edinstvo? Jaz pravim: Jezus mora v družino; Jezus mora, kakor v sveti družini, tako bivati tudi v naših družinah. Posebno pa je Jezus v najsvetejšem zakramentu presv. Rešnjega Telesa, kjer naj se čutijo vsi udje družine domače in kjer naj se radi shajajo. Ker, če je ljubezen in edinstvo tisto, kar daje družini življenje, tedaj je pač serce včlovečenega Boga v najsvetejšem zakramentu zmožno, vsem domačim vdihniti enega duha, dati eno serce.

Da se neskaljena ohrani ljubezen in edinstvo, treba je ravnati se neprestano po besedah apostolovih: „Alter alterius onera portate,“ „nosite bremena drug drugemu, in tako boste izpolnili postavo Kristusovo“ (Galat. 6, 2), postavo medsebojne ljubezni. Toda za skupno prenašanje in preterpljenje slabostij in nepopolnostij, bridkostij in težav treba je dalje darov potterpežljivosti, prizanesljivosti, ponižnosti, zatajevanja, premagovanja samega sebe, velikodušnosti itd. In zlasti v zakonu, v družini, je tisoč slučajev, kjer se je treba zatajevati in premagovati zopet in zopet, zdaj bolj, zdaj manj, tako, da se vsled tega ne redko prelomi zakonska zvestoba, ali da včasih jeden zakonski drugemu obupno zapusti, da bi mu ne bilo treba dalje

prenašati neznosnega gorja. Sedaj pa premislimo: Ali ni ravno božje in človeško serce Jezusovo v najsvetejšem zakramentu ono središče, v katerem nahajamo vse naše čednosti: požertvovalnost, ponižnost, velikodušnost, kratko, vsestransko zatajevanje samega sebe in ljubezen do bližnjega, vse te čednosti, kakor v enem ognju združene in vtelesene? Zato pravim: Prav Jezus v najsvetejšem zakramentu je tisti, ki more osladiti vse raznovertne križe in težave, katere je treba v družini tolikrat darovati na ljubo ljubezni in edinstvu.

Kaj je bilo, kar je oslajalo sveti družini njene težave? Ker je tudi sveta družina morala prenašati težave, ne sicer zato, da si ohrani in vzderži medsebojno ljubezen in edinstvo, pač pa zaradi marsikaterih drugih vzrokov. Ker je bila Marija brez greha in milosti polna, sv. Jožef pravičen in svet, pač ni mogla ljubezen in složnost med njima le količkaj se omajati. To bilo je popolnoma izključeno. Toda premagovanja v drugem oziru bilo je tudi pri tej najsvetejši zvezi dovolj. Da je kraljevi rod Davidov, iz katerega sta izhajala Marija in Jožef, tako silno obubožal in da ju je vsled tega vse preziralo in zaničevalo, da sta živela v največji revščini in potrebi, to bile so velike žertve in težave. Da Gospodu nebes in zemlje in njegovi deviški materi pri njegovem vstopu na ta svet ni bilo mogoče dati na razpolago boljšega, kot boren hlev, to bila je velika bridkost. Strašno prerokovanje Simeonovo pri darovanju Jezusa v tempeljnu, beg v Egipt, zguba dvanajstletnega Jezusa — vse to so bili veliki križi in težke žertve, ki so bile sveti družini naložene. In kaj je bilo, kar je vse te križe in težave oslajalo? Kaj je naklonilo sv. Jožefa, da je vstrajal v betlehenskem hlevu in na begu v Egipt pri Mariji in njenem detetu? Kaj je njemu, izhajajočemu iz kraljevega rodu, potisnilo v roke tesarsko sekiro, da jo je vihtel pogumno, da celó veselo za sveto družino? Kaj je podelilo Mariji čudovito moč, da je nosila duhovni meč, katerega ji je zasadil starček Simeon, v svojem sercu, kamor se je tem grozoviteje zadiral, čim bolj se je približevalo dopolnenje prerokovanja? Kaj je krepilo oba pri teh križih in težavah? To bil je Jezus, veselje Marijino in Jožefovo; pogled na še veliko večje žertve in križe, katere je vzel Jezus na-se s svojim včlovečenjem ter je nosil neprestano od zibelki do groba.

Tako, predragi v Gospodu! morejo se tudi naše žertve posladiti le po Jezusu Kristusu. In zato rečem še enkrat: Jezus mora v družino. Ondi, kjer je Jezus nekako serce družine, zlasti,

kjer ga domači pri sv. obhajilu radi sprejemajo v svoje serce, ga gledajo v njegovi ljubezni ter posnemajo v njegovem brezmejnem zatajevanju — tam je res srečno družinsko življenje. Ker eno serce in ena duša s Kristusom, so eno serce in ena duša tudi med seboj.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (25letnica katoliške družbe.)

Govor prejšnjega dr. A. Čebaška o svečanosti 25letnice katoliške družbe v Ljubljani 2. svečana 1894.

Častiti zbrani!

Radostnega serca obhajamo danes petindvajsetletnico naše katoliške družbe. Da jo je srečno doživela, nam spričuje ne le nje potrebo, temuč tudi njeno zdravo jedro, po katerem se je dobro vkoreninila med nami; dasiravno bi želeli še veliko, veliko veči vdeležbo in topljejšega zanimanja; kajti nje bistvo sega živo in globoko v pravi blagostan našega naroda, ker ga budi in krepča za vse dobro in blago.

Ni mi namen, imeti slavnostni govor o tej svečanosti; za to bi bilo treba mlade moči in navdušenosti. Kot prvi tajnik, in poznej podpredsednik te lepe družbe vam hočem podati le kratek obris njenega delovanja, kar bo nekoliko pojasnilo pomen današnje slavnosti. Najprej se vam iskreno zahvalim, da ste nas tako mnogobrojno počastili s svojo, nam drago navzočnostjo. Hvala in slava vam! —

Kaj pa je bil povod naši kat. družbi? Na to vprašanje dajo odgovor tadanje socialne razmere, malo vgodne ali celo nasprotno kerščanski veri in katoliški Cerkvi. Po občnoznanih majniških zakonih od l. 1868 je dospel oholi liberalizem na verhunec svoje videzne slave in oblasti, in je napadal in podjedal podlago kerščanskega socialnega življa, sv. vero, bodi v šoli, v cerkvi ali v družini; osobito je cerkvi koval verige sužnjosti, in jo skušal podjarmiti. Društva, tisk. govori so mu bili dobro orožje v ta namen. Kdo zmed starejših se ne spominja tudi v beli Ljubljani takega početja, n. pr. konstitucionalno društvo v Kazini je častitalo nesrečnemu Döllingerju; glasoviti Tagblatt, ki je k sreči poginil, je blatil cerkev in narodnost. Tudi neki slovenski list je s plaščem narodnosti pokrival svoje brezverstvo in širil v kvar naroda našega. V znak iste dobe zadostuje, ako imenujem ministra Giskro in nesrečno Barbaro Ubrik. Že samo to dejstvo dovolj označi tisto nesrečno dobo.

Zoper take in enake napade in nevarnosti so snovali v brambo največjih svetinj katoliške družbe po Tirolskem, Štajerskem, Avstrijskem in sicer ne brez vspeha. Tudi v Ljubljani je pokojni grof Wurmbandt po dogovoru s somišlječimi povzdignil katoliško zastavo, in je 26. nov. 1868 povabljenim v mestni dvorani v krepkem nagovoru javno naznanil svoj resni namen: vstanoviti „Katoliško družbo za Kranjsko.“ Njegova goreča beseda je navdušila navzoče za to koristno, potrebno stvar, in že 9. dec. se skliče primerni shod v posvetovanje zastran družbinskih pravil, katere c. kr. vlada

poterdi in tudi mil. knezoškof odobré, želeči blagoslov božji. Vsled teh pravil je družbini namen trojni: I buditi in oživljati katol. zavest, II. skazovati djansko kerščansko ljubezen; III. primerna zabava ali pošteno razveseljevanje.

V začetku l. 1869, torej ravno pred 25 leti, se družba pravilno vstanovi, verni raznih stanov pridno pristopajo, družba verlo narašča, se razcveta in obeta obilen sad; vsi, kterim je vera sveta in perva reč, se za njo zanimivajo, da je bilo veselje videti in slišati, kako je število družabnikov narastlo na 1500; škoda, da se ta vnema ni vedno ohranila!

I. Pervi in poglavitni namen naše družbe je torej: buditi in oživljati katol. zavest. Tako n. pr. se zave hraber vojak svoje dolžnosti, vneti narodnjak svoje narodnosti, verli umetnik svoje naloge, in se po nji vede. Ali še bolj je treba, da se pravi kristijan živo zavé svoje vrednosti, svoje časti in dolžnosti; s to zavestjo je še le kristijan po duši in telesu; z to živo zavednostjo se spolni to, kar sv. Pavel kratko in krepko izrazi z besedami: Pravični iz vere živí, t. j. vera mu je duša vsega djanja. Vprašam: ktera družba ima lepši, višji namen? Ali ni ravno vera temelj ali podlaga vse pravičnosti? Ko bi kat. družba le to popolnoma dosegla, smeli bi ji peti slavo od vzhoda do zahoda, ponovili bi se srečni časi perve keršč. dobe. Še tudi dandanes, kako sijajno so Ogrri pokazali svojo katol. zavest na katoliškem shodu v Budapešti v začudenje vesoljnega sveta. To je zmaga, ki svet premaga, naša vera.

a) Kot poglaviten pomoček v ta namen, buditi in gojiti kat. zavest, je naša družba vedno povdarjala pravo ljubezen in globoko spoštovanje sv. Očeta, ki so namestnik Kristusov, vidni glavar sv. Cerkve, tako rekoč vteleseno kerščanstvo. Pervemu papežu, sv. Petru, je Kristus zročil vso čedo (pasi moje jagnjeta, pasi moje ovce), njemu je zročil ključne nebeškega kraljestva, t. j. vso oblast zavezovati in odvezovati; za njegovo vero je Kristus sam prosil in mu naročil: ti pa poterdi brate v veri. S temi besedami izraža Kristus visoki pomen in najvišji oblast papežev, ki je najvišji pastir, učenik in vladar. Zato se sme reči: Kdor ljubi in spoštuje sv. Očeta, ljubi in vboga tudi sv. Cerkev; kdor ljubi sv. Cerkev, ljubi in posluša tudi Kristusa, Začetnika in Ženina sv. Cerkve. V tej ljubezni in veri pa je zapopadeno vse keršč. življenje; tak živi iz vere in se zavé sreče in dolžnosti katoliškega kristjana, in bi smel reči: Ne živim jaz, Kristus živi v meni.

Zavoljo te tesne zveze med papežem in vernimi je naša družba v svoj prvi namen že od začetka budila katol. zavest s tem, da je slovesno obhajala imenitne dogodbe in slavna djanja sedanjih papežev. Imenujem naj samo tri slovesnosti o poprejšnjem papežu Piju IX. a) Njih zlato mašo l. 1869, b) 25letnico Njihovega vladanja l. 1871 in c) 25letnico Njih škofovstva l. 1877. Vse te in druge slovesnosti je družba praznovala slovesno, n. pr. s slavno adresno, javno službo božjo, s sijajno razsvitljavo itd. Naj lepša je bila slavnost o 50letnici, pa je bila tudi zadnja, ker že drugo leto, 7. februarija so izdihnili slavni Pij IX. svojo blago dušo, in naša družba je izrazila svoje sožalje nunciju na Dunaji.

Toda že 20. febr. je kat. družba navdušeno pozdravila novo izvoljenega papeža Leona XIII., (popred kardinal Pečči). ter jim v voščilu izrazila svojo

iskreno ljubezen, globoko spoštovanje in vdanost; in je skozi in skozi občudovala to „luč z neba,“ Leona XIII, ki po pravici slové po vesoljnem svetu zavolj svojih izrednih okrožnic kot moder učenik, skerbni oče, izversten dušni zdravnik in svétnik. Te Njih okrožnice so kakor glasi od zgorej, polne darov sv. Duha, prečudne modrosti in učenosti, sveta in pobožnosti, da jih po pravici občudujejo modri učenjaki in priprosti verni, kakor je nekđaj kraljica iz Sabe občudovala Salomonovo modrost.

Posebno navdušenost je obudila med Slovani l. 1880 slavna okrožnica o ss. Cirilu in Metodu (Grande munus). Kakor močna vojna se vzdignejo Slovani od severa na pot proti večnemu mestu Rimu, da se zahvalijo sv. Očetu za toliki dar. Naša družba jih je navdušeno pozdravila na kolodvoru in jih spremila k službi božji v stolno cerkev. Tudi se jih je veliko pridružilo na poti proti Rimu, kjer so imeli pod vodstvom sl. Strosmajerja vsi Slovani skupno zaslišanje pri sv. Očetu. Vernivši se so naši romarji navdušeno pripovedovali še drugim rojakom o tej sijajni slavnosti pri sv. Očetu, ki so tolikanj proslavili slovanska apostola. V naših družbinah „Glasih“ je mlad vnét romar izverstno popisal vse te slavnosti, da se ohrani njih spomin in navdušuje se poznejši rod; bodi mu hvala za to!

Tako se je tudi naša kat. družba častno vdeležila te perve velike slavnosti v čast slovanskih apostolov in pripomogla, da so tudi Slovenci serčno hvaležni za to krasno okrožnico, ki je pomnožila češčenje tih apostolov, ob enem pa tudi probudila katoliško zavest. Zato hvala in slava sv. Očetu.

Drugič je imela naša družba lepo priložnost svojo ljubezen in globoko spoštovanje sv. Očeta skazati o Njihovi zlati maši l. jan. 1888. Še je v spominu večini vernih, kako slovesno in sijajno je to zlato mašo obhajal vesoljni kat. svet. Vladarji in deželni zbori, mesta in tergi so tekmovali, kako bi vredno skazali sv. Očetu svojo vdanost in ljubezen. Razsvitljave po mestih in kresi po sneženih gorah so ravno to pričali. Naš mil. knezoškof so več tednov popred ustanovili lastni odbor odličnih gospodov, da pripravljajo vse potrebno za to svečanost, ki se je veršila Silvestrov večer v deželnem Redutu vpricho naj viših gospodov duhovskega, civilnega in vojaškega dostojanstva in velike množice zbranega ljudstva. Vsa obširna dvorana je bila sijajno okrašena, vojaška godba, govori in petje je slavno donelo v čast in slavo prevzvišenega zlatomašnika. Mil. knez so javno priznali, da je ta dan bela Ljubljana vse prekosila; k temu je bistveno pripomogla naša družba in je častno rešila svojo težavno nalogo v splošno zadovoljnost. Sijajno je pokazala kat. družba, da po svojem namenu napreduje, in zdatno krepí katoliški živel. Zato je takrat slava donela sv. Očetu, pa tudi milostljivemu knezu in odboru naše družbe. Naj se ta slava tudi nocoj ponovi v slavo sv. Očeta in 25-letnice kat. družbe. Slava!

Še bolj v živem spominu nam je vlanska svečanost 50letnice slavnega škofovstva Leone XIII, dan 19. februarija. O tej slavnosti piše naša Danica: Kakor bi se bila nebesa odperla, mir in blagor obilno rosila na zemljo. Cesarji in kralji so častitali preblagemu starčku. Služba božja in zahvaljena pesem, ste se verstili; slovesno petje in slavnostni govori so se razlegali; načelniki vsih verst so se pri nas

poklanjali mil. knezoškofu s prošnjo, da naj blagovolijo naznaniti Njihovi Svetosti vsih globoko spoštovanje. Po posebnem trudu našega mil. predsednika je napravila kat. družba v rokodelski dvorani še posebno primerno svečanost sv. Očetu na čast in je povabila razun mil. kneza razne načelnike in druge odličnjake. Slavni govorniki so proslavljali velikana Leona XIII, gospodje bogoslovci so peli papeževo in cesarsko himno. H koncu so se milost. knez zahvalili za vso slovesnost in dali blagoslov vsim navzočim. S tem je bila končana ta lepa svečanost 50letnice papeževega škofovstva, nje blagodejni vtis pa ostane v sercih hvaležnih kristijanov.

Tako je kat. družba slavila od začetka do sedaj ta dva preslavna papeža, Pija IX in Leona XIII, prava velikana po duhu in značaju in s tem budila ljubezen do Kristusovega namestnika. Sicer sta oba v vedni stiski, prava mučenca, še več, podoba Križanega, pa zvezde se še lepši svetijo v temi in prava velikost se vterdi v črni noči terpljenja. Zato ju po pravici občuduje vesoljni svet in še pozni rodovi bodo priznali in slavili vstrajno stanovitnost Pija IX. in visoko učenost in modrost Leona XIII. ki je čast in ponos kat. Cerkvi. Naša družba pa je po pravici po svoji moči slavila Njihovo sijajno delovanje, in ju je stavila vernim in zlasti svojim članom v spodbudljivi zgled, da jim oživlja kat. zavest, in sicer ne zaman; kajti istina je, da je dan danes bolj priznan visoki pomen in vzvišena oblast namestnika Kristusovega. Istina je tudi, da so bile svečanosti naše družbe v večji slavo sv. Očeta, pa tudi družbi sami v čast in obilno korist njenih udov, ki so v tesni zvezi in edinosti s svojim glavarjem eno skrivnostno telo, čigar nevidna glava je Kristus sam. Naj Mu doni zato večna čast, doni pa tudi slava sv. Očetu, slava kat. družbi v spominu 25letnice. Bog ohrani in blagoslovi s sv. Očetom vred vse z Njimi zedinjene člane naše družbe! (Konec sledi.)

Ljubljana. Vincencijeva družba ljubljanska je imela preteklo nedeljo (11. svečana) prvi občni zbor v novem letu 1894. Predsednik osrednjega sveta, milostni gospod prošt dr. Anton Jarc, pozdravili so priserčno zbrane člane obeh Konferenc, sv. Nikolaja in sv. Jakoba, ter so opomnili, da ravno pervopostno nedeljo v postu sv. Cerkev po besedah sv. pisma imenuje prijeten čas, dan zveličanja, kar posebno veljá družbenikom sv. Vincencija, ki nimajo le skerbi za uboge, ampak tudi za lastno posvečevanje. Naznanili so potem spremembe v številu delavnih članov, podpiranih ubogih družin, dohodkov in stroškov, ki so se z marijaniščevimi vred narastli v preteklem letu na blizo 3000 glđ. K sklepu se je izrekla zahvala blagim dobrotnikom in družbenikom in pa želja, naj bi družba dobivala še novih podpornikov, ki bi dobro delali Bogu na čast, sebi v zveličanje in revežem v tolažbo.

Novo mesto. (Katoliško politično društvo.) V Novem mestu na Dolenjskem so osnovali katoliško polit. društvo za Dolenjsko, katero je 8. svečana tega leta imelo prvi občni shod. Načelnik začasnega odbora je bil preč. gosp. kanonik Fr. Povše, prejšni župnik na Ježici pri Ljubljani. Pravila so od vlade poterjena 8. grudna 1893. Predsednik društva je na predlaganje gosp. gimnaz. ravnatelja dr. F. Detela izvoljena g župnik J. Babnik, odborniki pa so gg.: kanonik Fr. Povše, vikar Jož. Benkovič, gg. po-

sestnika A. Jarc in Fr. Kastelic iz Kandije. Namestniki so gg.: vodja vinarške šole g. Rih. Dolenc, župnik A. Peterlin, poslanec g. V. Pfeifer, župnik Fettich Frankheim, dekan A. Aleš in učitelj g. Fr. Schönbrun in posestnik Jož. Zurc.

Namen društva je: vterjevati katoliško zavest med slovenskim narodom, skrbeti in pomagati ljudstvu v tudi gmotnih potrebah, krepiti pravo zavest avstrijsko in ljubezen presvitlega cesarja itd. Podpredsednika sta bila izvoljena gg. Kastelec in dek. Aleš, tajnik g. Benkovič, blagajnik pa g. kan. Povše. Vsak naročnik „Dolenjskih Novic“ postane družbenik, ako k naročnini na ta list, ki je 1 gld pridene 10 kr., drugi pristopniki plačajo saj po 20 kr. na leto. Naj bi se novo blago društvo, ako mu kolikor okoliščine dopuščajo, spominjalo tudi novomeških gimnazijskih dijakov, ki ni dvomiti, da so mnogi tudi pomoči potrebni, kakor tudi po družih gimnazijah; s tem pristavkom: čestitamo novi družbi srečo in želimo ji bogatega blagoslova od Bogá. Iz marsikaterih ozirov bi namreč bilo želeli, da bi še novomeška gimnazija naraščala in prav obilno napolnovala. Qui potest capere, capiat

Decretum Generale

De Festo S. Joseph.

Postquam anno superiore per Decretum Urbis et Orbis festum S. Joseph Confessoris, Sponsi Deiparae Virginis atque universalis Ecclesiae Patroni, ad ritum duplicem primae classis jam pridem evectum, privilegio ditatum fuit translationis in feriam secundam subsequentem quoties illud in Dominicam Passionis inciderit, et in feriam quartam post Dominicam in Albis quando die decimanona Martii vel Dominica Palmarum, vel aliqua ex feriis Hebdomadae Majoris occurrerit; a nonnullis rei liturgicae peritis Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium propositum fuit, nimirum: An festum S. Joseph, Sponsi B. M. V., quum transfertur in feriam II. post Dominicam Passionis, vel ad feriam IV. post Dominicam in Albis tamquam in sedem propriam, praeferrí debeat tam in occurrentia quam in concurrentia festis primae classis etiam Patroni loci, Tituli ed Dedicacionis Ecclesiae in praefatis diebus occurrentibus? Hoc porro dubium quum a me infrascripto Cardinale Sacrae eidem Congregationi Praefecto in Ordinario Coetu, subsignata die ad Vaticanum coadunato, propositum fuerit; Eminentissimi ac Reverendissimi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, exquisito voto aliquorum e Reverendis Patribus Consultoribus, re mature perpensa, ita rescribere rati sunt, videlicet: Festum S. Joseph in casu transferendum ad normam Decreti lati de festo Sanctissimi Cordis Jesu, nempe locum cedat tantummodo Duplicibus primae classis, seu Dedicacionis, ac Titularis Ecclesiae, locique Patroni, quando haec sub duplici praeepto fiant; quibus in casibus, die immediate sequenti illud reponatur.

Idem etiam statut Sacra Congregatio pro simili incidentia quoad translationem festorum Nativitatis S. Joannis Baptistae, et Annuntiationis B. Mariae Virginis: suppressis quibuscumque anterioribus decretis diversum, seu contrarium disponentibus. Die 27. Junii 1893.

Facta postmodum de his omnibus Sanctissimo

Domino Nostro Leoni Papae XIII relatione per me infrascriptum Cardinalem Sacrae eidem Congregationi Praefectum, Sanctitas Sua sententiam Sacrae ipsius Congregationis in omnibus ratam habuit, et confirmavit. Die 2 Julii, anno eodem.

(L. S.) Caj Card. Aloisi Masella, S. R. C. Praef. VINCENTIUS NUSSI, S. R. C. Secret.

Dijaška podpora in njena pohvala.

Narod je precej obširno ocenil podpiranje ubožnih dijakov. Pohvalil je „s častnim priznanjem belo Ljubljano, da je prava dobrotnica dijakom.“ Potem pa sledi precej dolgi „Ali, ... poslušajmo tedaj, kako nam „Narod“ vest izprašuje. Pravi namreč: „Ali nekaj se ne dá tajiti! Podpore, kakor je zasebníštvo daje našemu dijaštvu, ne iščejo dobri dijaki, v prvi versti iščejo je slabi dijaki, velika množica podpiranih je prav slaba v svojem napredku (?) in zasebni dobrotniki nam bodo priterjali, da to podpirano dijaštvo le prav rado slaba spričevala v hišo prinaša.“

To je bridka obsodba! Pri oo. Frančiškanih, pri gg. Ursularicah, v kn. šk. semenišču, v Alojznici jih prav mnogo podpirajo, vprašam: ali se morebiti pri teh „v prvi versti“ tako slabi dijaki sprejemajo ali v večini slaba spričevala skazujejo? O naši dijaški mizi bodemo malo poznamnjali nadalje v tem spisu.

Dalje pravi „Narod“: „To pa še ni najslabeje; slabšega pomena je tista ciničnost (prederzna nespodobnost) s kojo se taka spričevala dotičnim dobrotnikom predložé. Prav tako, kakor bi spričevala ničesar ne pomenjala, kakor bi bila postranska stvar! Pač, resnica je, energičen učitelj, ki bi dijaško zasebno podporo pametno organizoval, tako, da bi te podpore nevredni deležni postati ne mogli — kar se sedaj mnogokrat pripeti — pridobil bi si velike zasluge za tisto dijaštvo, ki je podpore v resnici potrebno. Tako pa se nahaja vse v največjem neredu; podpirajo se največkrat (celo tudi to še! Vr.) dijaki, ki nosijo že sedaj kali potepuštva v sebi! s tako podporo odpirajo se nehoté steze tistemu duševnemu proletarstvu, kakor ga obilno izhaja iz naših prenapolnjenih gimnazij. Stvar je pomisleka vredna, ali v roko bi jo morali vzeti učitelji sami, ki so jedini poklicani pri vsakem slučaju gledé vrednosti podpore oddati svoje merodajno mnenje.“

No s tem je „Narod“ dobro pohvalil in okercal podpornike in podpirane dijake. Poboljšajmo se, v čemur smo grešili! Poglejmo pa zdaj nekoliko naše podpirane mladenče, če se „Narodovo očitanje z njimi dobro zлага in vjema? (Govorimo pa zdaj samo o onih naših v ljudski kuhinji.) Po zadnjem izkazu iz ljudske kuhinje, je bilo ob konci meseca januvarija naših mladenčev nekako poldrugisto, ki so dobivali ondi nekoliko hrane (in plačali smo za januvar 239 gld.), zraven teh je dobilo podpore še nekoliko drugih šolcev, n. pr. za stanovanje itd. Bili so iz raznih šol, tudi iz orglarske in obertne in iz začetnih šol, večina pa iz gimnazije, njih precej iz pripravnice in kateri iz realke. Iz srednjih šol se jih je s spričevali dozdej skazalo okoli 123 (nekaj prav malo se jih ni še oglasilo). Izmed teh jih je kacih 10 propadlo, 8 je odličnjakov; drugi so dobro doveršili prvo polletje. Ako se pomisli, s kolikimi

težavami, s stradežem, mrazom itd. se je boriti ubožnim dijakom, bode gotovo vsaki previdni priznal, da so se naši srednješolci v primeri z sinovi premožnih ali bogatih starišev prav dobro obnesli. Naj tedaj čg. bralci sami sodijo, če naše mladenče zadeva „Narodovo očitane, ki terdi: da „podpore zasebnitva ne iščejo v prvi versti dobri dijaki, iščejo je v prvi versti slabi dijaki? „Cinično“ se nobeden ni obnašal; temveč kateri so slabo opravili, so bili zelo skesani; nobeden, kolikor se more po okoliščinah soditi, ne nosi „kali potepuštva v sebi“, nosijo pa znamenje uboštva, ker ni brez taci, ki si še vseh za šolo potrebnih reči niso mogli napraviti.

„Vse je v največjem neredu“ terdi „Narod,“ — energičen učitelj naj bi to v roko vzel, ki bi dijaško zasebno podporo [p a m e t n o organizoval, da bi le vredni in potrebni bili podpirani.“ . . . Čestitamo! Vso to sodbo pa prepustimo previdnim čitateljem. Pristavimo naj samo to, da so se šolski in magistratni gospodje svoje dni res dosti brigali za dijake, ne ravno za hrano, nadzorovali pa so stanovanja, se prepričevali če je vse v redu, če ne zahajajo v kerčme ali druge slabe družčine, kar je bilo res hvale vredno in potrebno bi bilo tudi dan-danes.

„Duševno proletarstvo izhaja iz prenapolnjenih gimnazij.“ Tako se toži. Tu je težavna naloga: dan danes se šole in šolske palače zidajo, mladina se tira pri vratih v šolo, potem se pa, djal bi, večkrat skoz okna baca iz šole.

Ako kmečki stariši sina z žulji in stroški spravijo v gimnazijo, bi radi da bi kaj bilo iz njega in nekoliko višje omike je zlasti dandanašnji potreba po mestih in tudi po deželi. Zato je dobro, ako tudi mladeneč, ki ni odmenjen za daljne študije, okusi vsaj nekoliko gimnazije. ker gimnazija je priprava ne le za daljše študije, temveč tudi za vsakdanje življenje v raznih stanovih, posebej za ubožne, da pridejo po kaki poti h kruhu tu ali tam.

S tem se hoče reči, da mladenča ni precej pogubljeni, ako se mu v kaki tvarini nauk upira, pa ima veselje do šole, ker ne vemo, v kakošen stan Bog koga kliče. Znani so gospodje, ne vselej od premožnih staršev, ki so bili, ali so še v imenitnih stanovih, kateri so pa v začetku svojih študij želi dvojke in trojke na šolski ledini, in vendar so postali doktorji, višji vradniki, mnogi profesorji, šolski vodji itd., kar bi ne bili, ako bi bili svoje notranje gnanje do šole v sebi zaterli.

Razgled po svetu.

V premialek pred pustom in za post. (Izganjanje hudobnega duha na Bavarskem.) (Konec.) Prikazni po obsedenji. „Deček je bil zdaj neizrečeno vesel. Ko je bil obseden, je imel usta in oči skoraj vedno zaperte, nikdar nismo mogli le ene besede slišati iz njegovih ust; ali potem, ko je bil rešen, bil je zelo zgovoren, in njegove otroške oči so se svetile tako jasno in nedolžno, da je bilo le veselje v nje pogledati. Obseden je deček roki vedno kerčevito na persi pritiskal, in život mu je nenaravno zmigaval; potem pa je bil stan njegov popolnoma naraven. Med peternim popisanim zarotovanjem bil je deček vsakokrat v nekaki demonski ekstazi, to je, v nekaki od hudobnega duha vzrokovani dolgočasni zamaknjenosti, in po vsakem zarotovanji bil je kar terd in

kakor mertev kake pol ure, pri poslednjem zarotovanji pa, ko je hudobni duh iz njega šel, bil je deček popolnoma miren, in celo nobene nenavadne prikazni nismo več nad njim opazili. Ves čas, ko je bil deček obseden, ni mogel nič blagoslovljenega blizo sebe terpeti; potem pa je sam s svojo roko prijemal svetinjo sv. Križa in koščice svetnikov, jih je poljubljal in se kropil z blagoslovljeno vodo.

Pristaviti moram tukaj opombo. Kolikorkrat poprej sem obsedenega dečka pokropil z blagoslovljeno vodo, skočil je kakor besen proti meni; ako sem pa vzel navadno vodo, kar on vendar ni mogel vedeti, ostal je miren. Ravno tako, če sem kako cerkveno molitev v latinskem jeziku nad njim molil, začel je divjati in besniti; če sem pa iz kakega latinskega klasika kaj bral, pustil me je mirno brati.

Ko je bil hudobni duh izgnan, šel je deček sam k velikemu oltarju in je ogledoval vse svete kipe in podobe na njem, iz lastnega nagiba je v romarski cerkvi potem celo po kolenih šel okrog oltarja. To pričamo mi in premnogi drugi. Pri blagoslovu s svetinjo sv. Križa je deček, ko je bil obseden, začel divjati, ko je bil rešen, pa je kazal naj večje spoštovanje do Najsvetejšega. Obseden je deček večji del dneva kakor divja zver begal po gojzdu blizo svoje domačije, vsak se ga je ogibal. Zdaj pa ljubi samoto in vsakteri ga rad ima. Ta nenavadna čudežu podobna dogodba se je razglasila po vsi okolici. Katoličani in protestanti so jo stermé poslušali. Zakaj deček je bil vsaj 10 ur na okrog znan in ne eden si ni upal dogodbi oporekati. To bi mogel storiti le popolnoma neverni človek. Kedor bi v naših dneh obsedenje hotel tajiti, spoznava s tem, da je že zapustil nauk svete katoliške Cerkve. Še le potem bo v obsedenje veroval, ko ga bo hudobni duh v peklu imel. Jaz imam zase veljavo dveh škofov.

Kakor sta oče in deček dne 3. avgusta 1891 sporočila, je pri dečku zdaj vse v redu. On kot katoličan rad hodi v katoliško cerkev, pridno moli, se v šoli prav dobro uči; — obseden ni mogel šole obiskovati — in svojim starišem dela zdaj neizrečeno veliko veselje. Le perve tri dni, ko je bil hudobni duh izgnan, je v hiši starišev strahovito vdelovalo: mislili so, da zdaj pa zdaj se mora hiša porušiti; četrty dan bil je mir in je še zdaj. Na praznik Marijinega Vnebovzetja sta bila oče in deček pri meni, da sta se mi še enkrat zahvalila. Iz serca me je veselilo videti dečka zdravega in prav cvetečega; zakaj vsled obsedenja je bil do cela shujšal.

To poročilo je o. Avrelijan, kateri je hudobnega duha izgnal, v vedni spomin sestavil za provincijalni arhiv Altötting in za samostanski arhiv Wemding. Wemding, dne 15. avgusta 1891.

o. Avrelijan, kapucin.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februarij (svečan.)

a) Glavni namen:

Hvaležna poraba darov in milosti Božjih.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

„Sebičnost,“ pravijo Leon XIII v prelepem nagovoru do udov molitvenega apostoljstva dne 11. vi-

notoka 1893, „je smertna rana današnje družbe, ona sebičnost, ki je povzdigovanje svoje lastne osebe ali pa služba lastne čutnosti in ošabnosti; ona sebičnost, ki se stavi na mesto Boga in čez vse človeštvo; ktera vse nase obrača in vse zase pograblja, kar pripada Božjemu pravu, cerkvi in posameznim, ali pa v družbi živečemu človeku; ona sebičnost, ktera tare vse dobrote družbinskega in kerščanskega življenja v tem, ko se ob jednom vojskuje zoper vero, in nrvnost, zoper spoštovanje in postave, zoper lastnino in družino.“

Sv. Oče dajejo nam tudi pomoč, ko nadaljujejo, rekoč: „Najde se pa li boljše sredstvo premagati sebičnost, kot neizmerna moč one goreče ljubezni, ki je izviraje iz naj ljubeznivejšega Jezusovega Serca vžgala vesoljni svet z zveličalnim ognjem ljubezni s tem, da je vdihnila truplu poganske družbe duh novega nrvnega in olikanega življenja? „Ogenj sem prišel na zemljo prinest, in kaj hočem, kakor da gorč?“ (Luk. 12, 49.) Sej zderžujejo se stvari s tem, iz česar so postale, in ker je nastala kerščanska družba iz ljubezni do Jezusovega Serca, mora se tudi z ravno to ljubeznijo vedno ponavljati. To našo misel poznamjali smo že večkrat; zaželjena rešitev mora prav posebno sad bogatejše ljubezni biti, one kerščanske ljubezni, ktera je zapopadek evangelija in najvarniši pripomoček zoper sebičnost današnjega časa. Ta ljubezen ima svoj sedež v Božjem Zveličarjevem Sercu; iz njega izhaja v blagor sveta.“

„O ljubi otroci, pošiljajte tedaj svoje molitve k njemu, spremljevane od kerščanske čednosti, da na novo potegne to božje Serce k sebi družbo, ki se je tako silno od Boga odtujila.“

„Trudite se, kolikor mogoče, razširjati češčenje Jezusovega Serca v vaših družinah in vaši domovini, in ker se prava pobožnost ne more in ne sme ločiti od posnemanja, se potrudite, da svoja serca priredite po njegovem presv. Sercu. To je Serce, čegar življenje na tem svetu bilo je darežljivo, kakor je tudi njegovo življenje v presv. zakramentu, ktero se da na kratko tako-le opisati: Ničesar za njega kot človeka, vse za nas! Tako tedaj mora tudi življenje vašega serca biti, da zamore vsak izmed vas resnično reči: Nič za se, vse za Jezusa!“

Edino taka ljubezen, taka od Boga navdihnjena ljubezen, razsvetila bo naše oči, da spoznajo revščino in bogastvo, zaničevanje in čast, zdravje in bolezen, življenje in smert v jednaki meri kot Božje darove ter merijo vrednost teh stvari edino le po rabljivosti za večno življenje ter jih tudi s primerno hvaležnostjo rabijo.

Ta popolnoma ljubezen privedla bo naša serca celo do tega, da dajo po predpodobi in vzgledu toliko blagih duš prednost vsemu, kar nas podobnejše napravi najvišji predpodobi in vzgledu, presv. Jezusovemu Sercu, križu in popolni daritvi Besede, ki je postala za nas meso: to je revščina, zaničevanje, terpljenje in križ

Taka ljubezen po predpodobi Božje ljubezni Jezusovega Serca napolnuje nas sama od sebe z živo hvaležnostjo za vse Božje darove, posebno za neprecenljive darove nadnaravne milosti; podeluje nam tudi prostovoljno sprejemnost za vedno popolniše darove sv. Duha, da se posvečujemo ter vedno vredniši postanemo, svetu pomagati in ga reševati.

„Tako bo vaša molitev,“ končajo sv. Oče, „združena z dejanskim posnemanjem in podpirana po ne-

izmernem zasluženji Jezusa Kristusa, največ pripomogla, da se utolaži jeza v nebesih ter od Boga doseže vernitev družbe k Njemu, ki jo je s svojo kervjo odrešil ter s svojo ljubeznijo oživil.“

„Mi sami povzdigujemo na enak način neprenehoma svoje besede in roke k nebu, da izprosimo Božje usmiljenje za kerščanski svet. Vendar nam vračajo našo ljubezen z nehvaležnostjo in sovraštvom; mi pa hočemo vselej s terdnostjo in neustrašenostjo pravice sv. cerkve in apostoljskega stola varovati; poslušajoč našo sveto dolžnost ter zapoved našega Boga in Učenika nočemo prenehati moliti za svoje sovražnike, ki so ob jednom tudi sovražniki Boga in človeške družbe. Bog, ki je vse narode tako vstvaril, da se jim more pomagati, usliši naj naše skupne molitve ter pripravi kerščanskemu svetu boljše čase.“

(Konec nasl.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V družbi z ono božjo voljo, s katero si prinašal sam Bogu slavo nekđaj tu na zemlji po svojem presvetem Sercu, in jo še sedaj prinašaš brez prenehanja v presv. Rešnj. Telesu po vesoljnem svetu do konca dni, in v posnemanje sv. Serca presv. vselej brezmadežne Device Marije, darujem ti danes in vsaki trenutek tega dne vse svoje namene in misli, vse čustva in želje, vsa dejanja in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan, Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za hvaležno porabo darov in milosti Božjih in za vse v tem mescu in današnji dan družbenikom molitvenega apostoljsstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX, 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

O sv. Jožef, predpodoba in patron častivcev sv. Jezusovega Serca, prosi za nas! (100 dni odpustka enkrat na dan, Leon XIII. 1891.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni:

20. **S. Elevterij.** Združenje neumorne delavnosti po pameti. Božje varstvo zoper telesne in dušne nevarnosti po tovarnah.

21. **S. German.** Zadeve mnogih dušnih pastirjev. Poroke v krajih različnih verstev.

22. **S. Petra stol v Antijohiji.** Povernitev Rima pravemu gospodarju. Redovna prednica. Popolnoma obupani in onemogli.

23. **Spomin sv. tanjšio N. G. J. Kr. S. Peter Dam.** „Duhovni in obhajanci.“ Nekerščeni otroci.

24. **S. Matija.** Poklic k duhovskemu in redovnemu stanu. Obžalovanja vredne pohujšanja v svetišči. Neozdravljivi.

25. **Tretja postna nedelja. S. Valburga.** Rešitev pred zalezovanjem hudobnega duha. Prav posebne redovne zadeve.

26. **S. Nestor.** Živahnejša vdeležba mož pri vojskah za najvišje blago. Hiralnice za starčke. Mnogo dijakov. Prepiri zaradi mej.

27. **S. Leander.** Vravnavo današnjih gospodarskih razmér po pravičnosti. Cerkvene stavbinske zadeve. Spreobernjenci. Delo sv. Frančiska Regisa.

28. **S. Roman.** Solsko in delavsko vprašanje. Vse doposlane, pa ne še uslišane zadeve. Meseca svečana umerli udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Jezusovega Serca, in tisti, ki umerjô mesca sušca.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka zadeva, da bi na priprošnjo N. lj. Gospé pravica zmagala. — Neka bolna gospodičina za dušno in telesno pomoč. — Bolehen duhoven za pomoč v dušnih in telesnih zadevah.

Listek za raznoterosti.

V Zagrebu je umerl slavní učenjak kanonik g. dr. Fr. Rački. Bog mu daj večni mir.

Umerla je po dolgem bolehanji gdč. Emilja pl. Globočnkova, hči g. Antona pl. Globočnika Soročskega, c. kr. umirovljenega vladnega svetnika in deržavnega poslanca. Bog ji daj večni mir!

Darovi za ciborij k Mariji Pomagaj. S Kerke po misijonarju preč g. Heidrihu: 1 zlat perstan z ametistom, kterege je bila neka mati v ta namen obljubila, ako Marija zdravje sprosi njenemu nevarno bolnemu otroku in pa 1 ces cekin. — Cerkvénik v Ljubljani 1 gld. Po preč g. župniku Franc. Gorniku 5 gld. — Neka žena: 1 broš in pa dva perstana. — Devica Marijana Rojic 3 perstane s dragimi kameni. — Marijana Gosar 2 sreberna perstana. — Dva neimenovana iz Adlešič 3 gld. — A. V. 1 zlat perstan in 2 ces cekina. — Mili Bog poverni na Marijino priprošnjo vsakemu tusučero.

Iz našega dijaštva. Dijaki so priljubljeno ljudstvo, ako so modri in bogoljubni, zato jih občinstvo rado podpira. Od 159 mladenčev je bilo v ljudski kuhinji za pretekli mesec prosinec plačati 239 gld. Troški drugotni in še za druge so bili tudi precej izdatni; pa tisučera hvala usmiljenemu Bogu in preblagim dobrotnikom: vse je poravnano! Zdaj pa hvala milostnemu Gospodu Bogú, ker žetev za 1. polovico leta je dozorela „Blagor usmiljenim: usmiljenje bodo dosegli.“

Berilo za poduk. Slovenski liberalci in loža. (Ponatis iz „Slov.“ v katol. tiskarni.) 1893.

Povesti slovenskemu ljudstvu. Zbral And. Kalan. Cena 30 kr. 1893.

Stezica v Nebesa. Bukvice pridnim otrokom. Cena 10 kr

Mariannahiller Kalender für das Jahr 1894. Cena 35 kr. v katol. bukvarni.

Duhovni pastir za leto 1894. Spisuje z sodelovanjem več duhovnov profes. in veroznanski učenik Ant. Kržič, (11. letnik). Cena 4 gld.

Oremus! Knjižica z bolj navadnimi molitvami v več jezicih, tudi v starogerškem in staroslovenskem. Zbral in zložil dr. I. Svetina l. 1893. V katol. buk.

Koledar katol. tiskovnega društva v Ljubljani za l. 1894. Močnô raben koledar. —

Domoljub slovenskemu ljudstvu v popuk in razvedrilo. Spisi in naročnina (80 kr. za celo leto) se pošiljajo „opравниštvu Domoljuba“. Vsak prvi in tretji četrtek izhajajoči list je vreden, da bi ga imela vsaka hiša na Slovenskem.

Za post. Jezus na križi, moja ljubezen! Molitvenik, obsegajoč mašne, spovedne, obhajilne molitve, križev pot, litanije, pesmi itd. Sostavil A. M. Osmi natiš. Prav ginljiva podoba Kristusa na križu. V prijetni in pripravi ročni obliki, na lepem papirji. V katol. buk. 80 kr., z zlato obrezo 1 gld.

Nové šmarnice gosp. Jož Kerčona so v delu in bodo blezo skoraj doveršene. —

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Pn. g. prelat dr. Andr. Čebašek, da naj molijo dijaki za darove na duši in na telesu, 10 gld. — Č. gosp. kapl. Ferdin. Erker 1 gld. — S pripisom: „Za pridne dijake“ 5 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 8 gld. — Z Dražgoš čast. g. Fr. Germoljub 3 gld. s pristavkom: „Vaši preobloženi mizi nekoliko naslonila.“ — V. č. g. župnik Jož. Kerčon 3 gld. — Čast. g. J. B. „Čisti dohodek“ 1 gld.; nabral na godovanji g. Z. 1 gld. 50 kr. — G. S—r 1 krono. — Č. g. župnik Jan. Ev. Dolinar Raški 5 gld. — Č. g. župn. Avg. Turk 3 gld.

Za sv. Detinstvo: „A. D. m. gld.“ 3 gld. — Od sv. Katarine v Topolu, 4 gld. — Preč. g. kanonik in mestni župn. Janez Rozman 10 gld. — Neimenovana dorotnica 1 gld. — Čast. g. kapl. Ferd. Erker 22 gld. 20 kr. — Čast. g. Rok. Merčun, nunski kvtchet v Ljubljani, 8 gld. — Čast. g. Blaž Petrič, župnik v Velešovem, 9 gld. — Čast. g. Janez Gerčar, župnik v Dobu, 34 gld. — Č. g. župn. J. Tavčar 3 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: A. V. 10 gld. — Neimenovana dorotnica 5 gld. — Druga 1 gld.

Za misijone: Iz neimenovane dobtrotne roke 25 gld. 80 kr. — Č. g. kapl. Ferd. Erker 2 gld. — Č. g. kurat Konrad Texter 4 gld. — Č. g. kurat Anton Antončič 5 gld. (nekaj za dijake, nekaj za misijone).

Za pogorelce v Št. Petru na Krasu: Prečast. g. dekan in župnik J. Sterbenc 5 gld.

Za pogorelce v Altbachu: Preč. g. dekan in župnik dr. J. Sterbenc 5 gld.

Za cerkev v Ternji: Preč. g. dekan in župnik dr. J. Sterbenc 5 gld.

Za najbolj potrebne misijone: Preč. g. dekan in župnik dr. J. Sterbenc 5 gld.

Za „katoliški sklad“: Č. g. župnik Jan. Tavčar 15 gld.

Za brat. S. R. Telesa: Iz Leskovca po preč. g. dekanu dr. J. Sterbencu 45 gld. 38 kr. — Farmani v Zatičini po č. g. župn. Fr. Gregoriju 12 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Babnega polja 28 gld. 22 kr. — Iz Leskovca 45 gld. 38 kr. — Iz Predoselj 20 gld. — Z Ljubnega 11 gld.

Za bratovščino Naše Lj. Gospé: Gdč. J. Kotnik 1 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Gdč. Vikt. Melcer 1 gld.

Za različne dobre namene: Neim za različne dobre namene 50 gld po č. g. Fr. Birku.

Za pogorelce v Sodelcih (pri Polj.) B. B. 2 gld.

Za Boskove misijone: Gosp. Pfr. 10 kron.

Za zamurce: Č. g. župnih Jan. Tavčar 14 gld.

Za stradajoče nune na Laškem: Preč. g. dek. in župn. dr. J. Sterbenc 5 gld.